

CATÀLEGS I EXPOSICIONS

MODULACIÓ D'ESPAIS
C. SERRA VIAPLANA

FUNDACIÓ JOAN MIRÓ CENTRE D'ESTUDIS D'ART CONTEMPORANI

Parc de Montjuïc, Barcelona del 16 de març al 2 d'abril, 1978

Servir-se de la pintura per atènyer conceptuacions no identificables a dependències concretes, autonomitzar-la sense congelar-la tot mantenint un compromís pràctic amb la societat respon a una de les noves propostes d'intervenció estètica de l'actualitat. Però l'amalgama entre un tipus de recerca de vocació tant artística com tecnificada és avui difícil en unes hores que apunten cap a una informació visual en perill d'automatització.

Després de llaurats esforços per vulnerar normes i fer de la imatge una força viva, Carme Serra Viaplana executa una intervenció producte d'aquesta inserció en les relacions espai-visuals d'ascendent vivencial. En poc temps la fruïció mental que acciona els resultats plàstics de l'artista ha sofert uns passos gegantins envers l'economia d'elements, la planificació abstracta de la més estricta emoció humana i la universalització de dictats.

Superat l'allau geomètric de primera instància, el principi reductor, i més tard acumulatiu d'intensitats on una acurada linialitat jugava ja un sospesat paper de pòrtic a l'obra posterior, es lliurà a un concert tensional de vibracions manuals que, amb el disturbi del gest incontrolat, trasbalsarien els més reglamentats principis ordenatius. L'emulsió principal neixia de la polarització de les emocions posades en litigi, i la mecànica d'aquests afrontaments obstructius traduïa estats comunicacionals experimentats subjectivament però amb una projecció genèrica de les forces humanes quant a limitacions i alliberaments. Finalment, la cadència d'entrellats es desvertebraria en una més lliure i reposada amplitud del gest.

L'actual exposició està feta "a mida" i "escala" de les condicions volumètriques i possibilitats distributives de l'espai 10 de la Fundació, el que ens situa davant una obra irreversible, no mercificable i d'un sol ús en la seva intencionalitat, i així cal valorar-la. La unitat aïllada deixa aquí de tenir sentit per escatir nivells d'autèntic maquetatge global en consideració a una investigació modular dels espais reals. La mesura és el potencial definitiu de tota l'experimentació. La noció d'universalitat s'ateny ara mitjançant l'espacialitat, i el gran quadre que és tota l'exposició esdevé apropiació activa dels sentits de distància, moviment, correlació, transcurs i modificació que alleuja tota idea d'aprehensió en moviment, tot cercant de transcendir i recrear l'espai actiu de l'espectador en la pròpia tela.

Les rítmiques llums espacials han esdevingut severes atmosferes quasi sempre buides, on les absències no són mai negació sinó espais vitals encara més palesos per llur immensitat abismal. El gargot no s'ha silenciït, però ha reduït la seva força revulsiva fent-se ombrejat que

acompanya, defugint friccions i coexistent més que juxtaposant-se en crispades baralles. La lírica banda vital que motivava les accions del món s'ha tornat modulació pautaada més rígida i molt sintètica, establint una seqüencialitat plural —les peces s'engendren unes a les altres— i menys ortodoxa atès que el format constitueix una màxima espacial més.

Un simple vector cossola la component energètica de tota l'obra. La forma linial es transforma en ens d'acció, referència, medició, o suport de forces imaginàries, més enllà d'imperatius espacials, neoplasticistes, gestuals, opticals, o minimalistes, o potser forçant-los a tots alhora en llur conceptologia, ja que la línia parla en ella mateixa i àdhuc és medidora de coneixements emotius externs. La seva principal missió és apropiar-se de la dinàmica de l'entorn i ser causa i efecte en el ressort d'emocions visuals en concatenació, fent entrar en joc el procediment psicològic de la percepció. En el seu comportament "circuític" la línia penetra, evoluciona i amb ella l'obra rep canvis i alteracions coadjuvant la seva funció mutant de l'ambient, fins perdre's en una autodestrucció o trastocant agressivament la matèria suport.

Els mitjans són mínims, però la traspolació ambiental dels fenòmens conté tota una capacitat envers l'atansament a un "super espai" al qual, en creència de la pròpia Carme Serra, tots hi són abocats.

Tal com està concebuda l'obra, el correcte recorregut a través del laberint espacial traçat per Carme Serra serà l'autèntic motor i corrector dels fenòmens marcats. El pas de l'home crea la pròpia dinàmica de l'obra, i l'obra mateixa el porta a aprofundir la seva visió somàtica fins a fer-ne d'ella un acte de consciència que li faci perdre la seva passiva immunitat. Sense artilugis ni enginyers mecànics Carme Serra vol alliberar en l'home la forma de veure i activar el coneixement genèric per donar pas al pensament introspectiu. L'acte creatiu neix de la reciprocitat "home" (i per extensió societat) "imatge" (com a morfema mental) desterrant la categoria tradicional de pintura com a superfície i constituint-la com a lloc de transmissions pres, en el seu cas, com un *tablier* sensitiu on el joc espacial concret esdevé poètica d'un destí universal.

M. Teresa Blanch

Barcelona, 1978

INTENCIÓ: Proposo un recorregut plàstic per mitjà d'uns espais que modulo i altero utilitzant un tema o suport determinat.

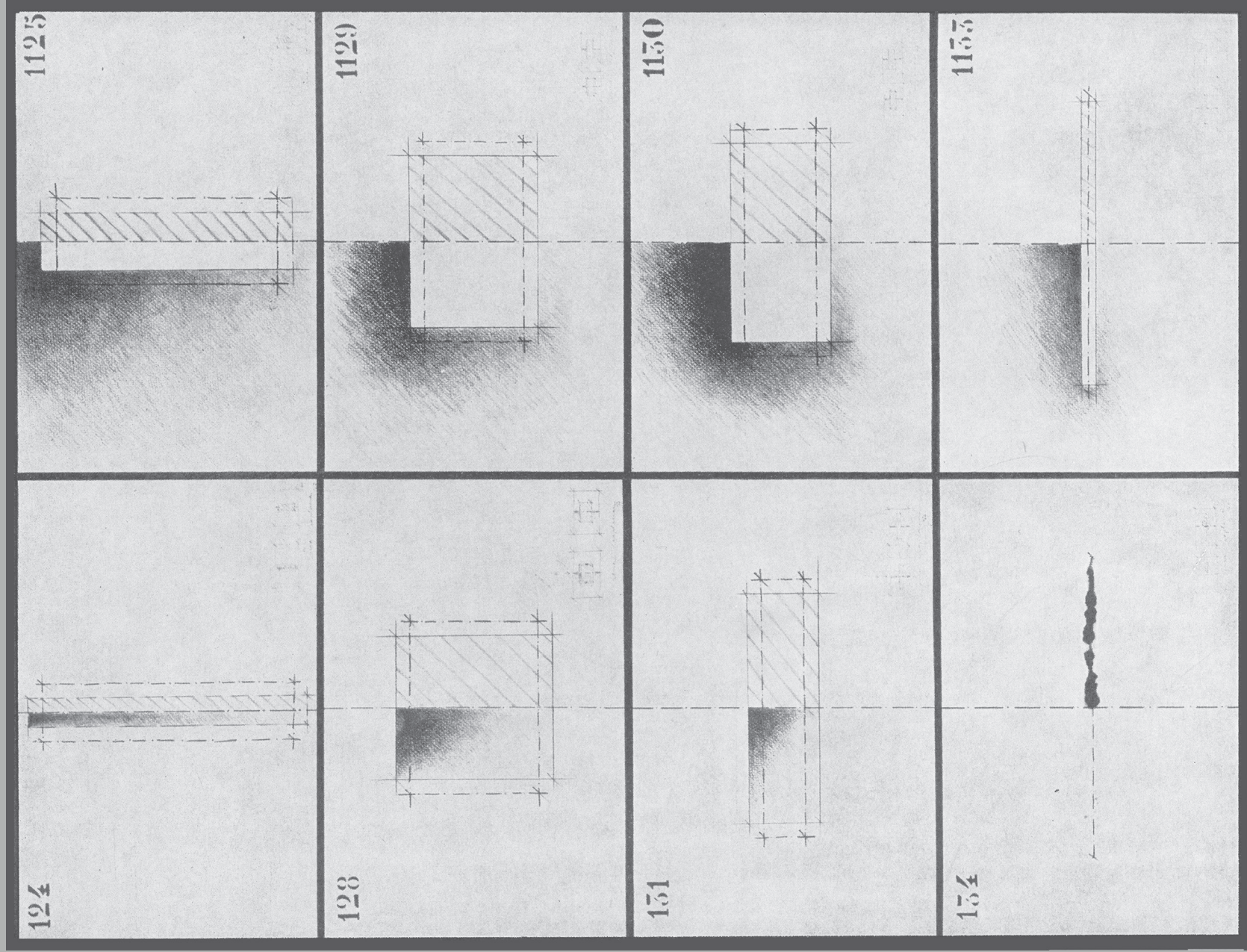
MÈTODE DE TREBALL:

Per realitzar l'esmentada intenció baso el meu treball en una selecció d'esbossos que podrien ser de variants infinites. D'ací trio els més significatius i els numero. Senyalo els elements de possible utilització i els realitzo definitivament amb sèries que expliquen un moviment intencionat.

REALITZACIÓ: 10 cartes de 21 x 33 cm del 125 al 134
10 cartes de 21 x 33 cm del 1125 al 1134
16 cartes de 42 x 65 diversos números
14 cartes de 21,3 x 29,7
11 bastidors 45 x 45
5 bastidors 46 x 84
1 bastidor 45 x 45
1 bastidor 60 x 60
1 bastidor 80 x 80
1 bastidor 100 x 100
1 bastidor 150 x 150
9 bastidors 86 x 130
4 bastidors 120 x 120
2 bastidors 150 x 150

MATERIALS: Per als esbossos i cartes: paper blanc i llapis. Per a les pintures: bastidors amb tela i pintura acrílica.

MUNTATGE: Notes preliminars del treball proposat a l'entrada. A continuació s'inicia un recorregut amb un passadís de 2,40 m d'ample; el segon passadís té 3,60 m i el tercer 4,80 m.

ESPAI 10

